

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap december 13^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Próbásétáim menyasszony után. (Folyt.)

Az ebédlő terem tömve volt mindennemű vendéggel. Az itt örkedő lovagezredi vasas tiszték egészen elfoglalták a' felsőbb asztalt, mint a' raktárokat ellenföldön, 's vig és hangos lármával készültek a' sokféle szárnyas 's nem szárnyas seregek eltörlésére, felbonczolására, 's a' t. Egy félszemű pinczer, ki látáshiányi tévedésből a' parancsolt egész kappan helyett egy felet hoz, melyet a' számoló épszemű főpinczer mindazonáltal egésznek szokott felróni, helyet mutatott három abonnensek között, kik ebédjeket már már elvégezték, egy kerek-asztalnál közel a' vitéz urakhoz. Az előfizetők, mint minden előfizetőnél bevett szokás, szüntelen gyalázták az étkeket, a' kényelmetlenséget, a' pinczerek restségét, a' penészes bort. Gáspár ur zöld bárson sipkájával gömbölyű kezében egyik asztaltól a' másikhoz réczézett, hol tréfát, hol ujságot, vagy napitörténetet lemosolyogván. — A' fiatal tiszték szerelemcsatákat emlegettek. „Gondold-el csak barátom — monda egy csinos derék fiú mellette ülő társához — az özvegy generalisné eltiltott házatól, mert sokkal szebb leányának kezdém az udvarlást tenni; van-e neveltségesebb, mint egy szerelmes asszony, ha szép leánya van?

A' szomszéd. Mint mondják, most Irmát Bécsbe küldendi tanácsnok bátyjához, hogy utban ne legyen itthon.

Az első. Lehetetlen! — Tehát ismét reményem akad legyezőjét és kegyét zsebemben hordozhatni; — ma foi! ha olly delicat asztalt nem tartana, én régen elmaradtam volna: hol a' szívnek eledele nincs, legyen ott a' gyomoruk.

Mindnyájan nevettek. Én Irmának szerencsét és jó utat kívántam. —

Egy harmadik. Ha, ha, ha! Én egy egész fertály eszten-deig hiven szeretett Ninámtól rózsaszínű levelkéimet mind vissza-

kaptam. Tegnap hallottam az ebédnél obersteréknél, hogy férjhez akar menni egy gazdag földes urhoz —

Egy negyedik. Igen igen Turinyihoz, kitől minap azt a' szép kocsilovamat vettem. Igen becsületes ember; vivat Turinyi!

Egy ötödik. És az epedő levelkéket mire használod?

A' harmadik. Ismét szerelmes levelkékre. Tegnap az ebédnél — hiszen te ott voltál — az a' kellemes leányka, ki mellettem ült — őt is Ninának hívják, 's így elvagyok látva érzелgős kifejezésekkel, ha csak keveset gazdálkodom is, egy fél esztendőre a' nélkül, hogy újra le kellene írni azokat.

Ismét egy közönséges nevetés. — Furesák vagyunk mi! Egy csak véltlenül oda mondott és mástól félreértett szó miatt párviadatra kelünk; és ha társunk minél több leányt tudott megcsalni, mi valóban a' legkönnyebb de legalacsonyabb mesterség is, vagy elámitani, őt finomul nevelt világfinak tartjuk, és érdemesnek barátságunkra. — Szegény második Nina! mért ettél éppen tegnap az obersternél?!

A' félszemű pinczér az utósó étket rakta előmbe, midőn nagy kardcsörgést hallottam; az ajtó kinyílt, és azon katonatiszt, ki iméntiben Lizit megcsipte, feltett sipkával, mellyet csak a' tisztaszalhoz elérve emelt-le fejről, rohant-be. „Te ma bizonyosan nem voltál még Sidinél — kiálta az a' kéthetes egy eddig mélyen hallgató fiatal tisztre, ki most piros lett, mint az előttem álló ruszti — mind untalan ablaknál látom; ő vagy téged, vagy az egész tisztikart nézi.“ — Mindnyájan az ablakhoz siettek.

Akaratom ellen én is a' szép váróné után néztem — és ott nevetett-le sűrű virágai közül a' polgármester-angyal, büszkén, mint a' diadal angyala, és elbizottan; mivel jól tudta, hogy ő ezerszer szebb virágainál.

„Vigyázz — monda ismét nevetve a' kéthetes — gróf Lodán a' huszárkapitán tegnap a' páholyban igen sokat látszott Sidivel enyelegni. —

A' negyedik. Bátyját, az alezredest Majlandban, rebesgetik sokan, kivel szüntelen levélváltásban áll.

„Az hazug hír! — pattana-fel a' felingerelt pirosuló — a' kapitán és Sidi már mint gyermekek ismerték egymást. Lodán keresztül utazván, míg itt mulatand, mindennapos polgármesteréknél, és a' kis-asszonytól játszótárs képpen nézetik most is; hol annál kevesbbé lehet szorosabb vonzódásra mindkét részről gondolni, miután a' gróf bizonyos jegyese már egy szeretetre méltó leánykának honában, hova most utazni szándékozik.

Az ötödik. Tiltott gyümölcsök kívánatosbbak; és Sidi nem az első és utolsó szép leány volna, ki miatt szívesen elfelejthetnők első szerelmünket.

„És becsületszavunkat, adott eskünket is?“ kérdé villámoló szemekkel az oltalmazó. — Egy minutumi csend állott-be, mialatt a' vendégek, a' tisztéken kívül, mind eloszlottak; és én a' magos ablakon lenéztem, nem kevéssé kíváncsi többet hallhatni vis-à-vis - mról.

„S a' bátyjával levélváltás — folytatá elhatározott hangon a' buzgalmas Sidista — egy nyomorult koholmány; mert elmellőzve azt, hogy az alezredes a' kisasszonynak apja lehetne, semmi egyéb kitűnő érdemei vagy kellemei —“

„Megállj pajtás — közbevág a' negyedik — ha Te külső vagy belső érdemek szerint akarod megítélni a' leányokat, úgy akárhogy buzgalmaskodol is, még sem ismered őket. Távul legyen tőlem, hogy én szép cliensnédet megbántsam: de a' leányok közönségesen 's mindenütt csak leányok. — Tégy nekik oda egy bábót, és ölts reá férjfiaköntöst, de kivált formaruhát, a' gépely minden esetre tetszeni fog. Valóban, ha átlátnók, mért győzünk olly hamar szépeinknél, önszeretetünk igen megcsökkenne: mert mi kevés kell arra! Nincs kiállhatlanabb gondolat a' leány előtt, ki tiz és hat évén túl esett, mintha egy makacs, énséges férjfiúra akad, ki nem akar a' kivetett hálóba csuszni, es diadalkocsiján nyögni. Mindig győz a' leány, ha bár meggyőzöttnek látszik is; legyen a' férjfi olly mozdulatlan, mint egy dalszínésznek szavalata, vagy becsnélküli, mint a' magos erkölcs egy gunyhóban.“

„Ollyan a' leány — nevéte egy alacsony momusképű vitéz a' kályha oldalánál — mint a' dohány; a' fatapló is meggyújtja.“

Ismét egy harsány kaczaj. — Én ebédemet kifizetvén elmentem. „Sidi nem hozzád illik“ — gondolám magamban. — „Ollyan legyen feleséged — olvasám valahol — kiről, ha férjhez megy, az egész város azt tudakozza: ki az a' leány? mi nem ismerjük.“ — Sidi még mindig az ablakról alá nézelt. Szép volt ő, valóban szép, mint a' tavasz kifakadó bimbója; de én részvételes szemeimet bezárván, elmém 's szivemből elég szerencsés voltam őt végképpen kitiltani.

A' színház beléptemkor setét volt és üres, mint a' tizennégy napos férjnek erszénye, ha Pestről jön feleségével. A' padlatról egy tolvaj-lámpás függött (itt ugyan argandiai nevezet alatt, mint a' leányokat angyaloknak szoktuk nevezni), melly szük világát csak a' körülötte forgó páholyokra ereszté, a' földszinét pedig, a' nemtelen tömeg szokott állását, bizonytalan homályban hagyá. Elmondatám

később magamnak, hogy a' főnemesség, vagy a' vele egy rendben lenni akaró városi praetendensek, a' páholyokat mind elfoglalják à la Cromwell, Caesar, et Napoleon; és mivel ezeknek száma azok seregéhez igen csekély, legtöbben otthon maradnak X-ik Károlyi resignációval inkább, mint leereszkedni álomlajtorjáikról a' pusztta földszinre. Mindazáltal itt is találatnak a' zártszékeken néhány ilyen más agyagúak; de ezeket előbb üstökös csillagoknak lehet a' többi bolygók között nézni. — Én is zártszéket nyitattam mindjárt az első sorban rövid szemeim és némelly átláthatlan kalapok miatt; hanem milly igen hamar kellett megtudnom, hogy nem jó mindenkor elsőnek lenni! Éppen a' hangászkar után ültem, melly valóban minden bírálat alatt levő. Boldogult Haydn! kinek most egyik trióját ledolgozták, kelj-fel még egyszer sirodából, és üsd fejökhez az előttem ülő, tegnapi mámorát ki nem aluvó, tornyos párnak baranyai szekérként csikorgó hegedűjét; dugd-be rekedt trombitáját a' harmadiknak. és kergesd haza őket, mint hajdan híres bucsúvételben téved: csak a' gyertyákat el ne oltasd, mert a' földszinti emberek így kénytelenek volnának semmit se látni! A' pokolzaj ördög Robertben és az ismeretes londoni macskamuzsika csuda egyvelegben hasíták füleimet, mellyek a' hamvazó szerdára visszamaradott hajadonok panaszait hallották már, és még se rettegtek! Mennyei muzsika, milly emberi vagy! — A' karpit valahára felgördült lassan és megakadva, mint egyik honi pörünk, és a' játék elkezdődött. A' színészek alkalmasan kezdék ledolgozni szerepeiket, különféle németséggel ugyan, mi ugy tetszett, mintha a' boszorkányok lakomájára az egész német birodalomból öszvegyültek volna; de jobbithatnák magokat, ha a' szüntelen taps el nem kényeztetné őket. A' taps átaljában nagy divatba jött, mint az írók eredetisége, melly ha utóbb alább nem száll, mind tapsunkat, mind eredetiségünket kölcsön veendjük. Schröder-Devrient, ha nem csalatkozom, azt állítá, hogy öt esztendő koráig a' tapsnak jelentését még el nem gondolhatta. Lehetséges-e ez? nálunk legalább a' színjátszónék, ha szépek, már anyjok keblében igen jól értik a' tapsnak különféle változatait!

Az első felvonásnak vége volt, és a' hangászi jeremiade kezdődött. Schreiber! Schreiber! hallottad-e te az első sorban a' p—i muzsikát, midőn ezt irád felőle?

„Und freundlich kommt sie zu uns nieder,
Und zu dem Wohnsitz ew'ger Lust,
Zum Zaubertempel ihrer Lieder
Weiht sie des Menschen treue Brust.“ —

Én szokásom szerint a' játszóhelynek hátat vetvén, messzelátó csömmel szomszédnéimat és a' páholyokba rekesztett tarka aris-

tocratánékat elfuttattam előttem. — De kinek adnak ott a' földszin homályos halján mindenek tisztelettel helyet? Ki tolong ott keresztül a' nemtelen tömegen? Közelebb jön a' kétes homályból, és éppen felém tart egy asszonyi alak. — Cherub-e vagy Seraphim? még nem tudom. — Fehér fátyol fedi-el arcát és fél testét; égszín selyem köpönyeg repült-el tele válláról, mely alól hosszú nyulánk teste hasonlósága ruhába takarva büszke elbizottságban láttatá magát. A' zártszék utánam lecsattant, és a' beleplezett egy könnyű főhajtéssal kalap - emelésemre leült. Milly kellem volt ezen leülésben! Most levevé ő is beleplezett főernyőjét, melyet egy mellette álló, zártszékre nem illő, cavalier servente kisvárosi ügyességgel a' fogásra tűzött, honnét a' homályból, mint estve a' szerelmes leány kendőlebegtetése, fehérlett-le. A' legszebb fő szőke fűrtökbe félig elrejtve mosolyga felém, és az egész zártszéki környékre, mint hajdan a' Moysést megszóllító csipkebokor, kimondhatlan bájt és kellemvilágot öntött. Szép volt a' leány, mint kikeleti virág tarka mezőn; szebb, mint az elfelejtett n e f e l e j t s n e k igéző rézmetszései; szebb, mint leírni tudnám, ha költői hevem volna. Én messzelátó csómet lorgnetommal felcserélvén, négyeseimet merészen, mint hajdani collegáim Pesten vagy Pozsonban szokják, az előttem mint állónak, vagy utánam mint ülőnek levő ismeretlen lényre eresztém. A' leány arcvonásai nevetésre készültek, mi azonban egy gyenge mosolyra változott csak által, millyent az akaró is nem is nevető arcán lehet észrevenni. Ő tőlem egy mellette ülő kisasszonykán, ki már több kosarat oszthatott-el, keresztül egy harmadikhoz fordult, és csinos francziával szóllitá-meg, ha apjának a' tőle felvett zürchi tóvidék rajza tetszett-e? „Igen köszönöm — monda egy másik ismét — édes Luizám! Thalberg rondóját: nénike igen szeretné tőled hallani“ — és Luizának lerepülő nyakkendőjét, mely alatt carrarai márványbánya rejtezett, rendbe hozá. Boszonkodtam a' hivatlan szobaleányra, mint a' nyomorult íróra, ha a' finom velint mocskos mázolatjai fedik-be. Egy minutum alatt tehát tudtam, hogy bájló szomszédném ügyesen beszél francziául, utazott, rajzolt, muzsikált, és hogy őt Luizának hívják. Luiza! bájnév! szomor-édes név! Nemakarva is megilletődtem neve hallására. Szeretett édes hugom! Téged is Luizának hívtak! Erényeid tüntek-e fel előttem e' név hallására, vagy azokat e' színházi Luizában véltem-e egyesülve lelni? Minden esetre egy különös varázserő húzott uj Luizámhoz; egy édes kívánság, egy ismeretlen vágy, mi a' serdülő szerelem első boldog érzése, futott keresztül szivemen, mely boldog volt, hogy remélhetett. Ha lelki erényei hasonlóak külkellemeihez, nem szeretném-e őt kalandom kitűzött céljának nézni? *(Folyt. köv.)*

É L E T - T Ö R T É N E T.

Chao Kang.

Chao Kang, a' chinai Hia uralkodó házból hatodik császár, megtartatását csupán csak anyja okosságának 's gyengéd szeretetének köszönheté. Atyja Tisang elesék a' pártos Hantsouval történt ütközetben, ki magát császárnak kiáltatá, 's parancsolatot adott-ki, hogy a' Hia házból eredett minden herczeg ölettesék-meg. Az anyai örömek első reményével, melyet szíve alatt hordozott, a' hohér elérkezése előtt elillant Min, 's egy távul városkában rejtezkék-el, hol nem ismertette senkitől, hozzá világra Chao Kangot.

Szeretett férje veszteségéből áradott fájdalmát enyhíté néműleg az idő: de fíja jövendője iránti aggodalmait nem tudá legyőzni. Így folyt-le nyolcz búterhelte év, 's Hantsou gyönyör-részegülten szinte fedelni látszatott az elillant császárnőt, midőn a' fő városban sebesrohánású árként elterjede azon hir, hogy Tisangnak egy gyermeke még életben lenne.

Ez természete-en Hantsou füleibe is elhatott, ki késedelem nélkül hű embereket futtata széjjel, kik az ifjú herczeget keresnék-fel. A' gondos anya hűségben állhatatos némelly barátjai által eleve tudósítatván a' fenyegető veszély felől, rongyokba burkolva fíját, mint valami pásztor-gyermekeket, hegyek közé küldi, hol ő ezen lealacsonító állapotban több éven által folytatja szolgálai munkáját. Itt is reá ismernek. Hantsou kémjeitől üldöztetve egy más tartományba szalad, 's mint konyha-inas, My szolgálatjába áll. Ez hajdan mandarin volt, — de Tisang őt udvarától elüldözté, 's azóta csendes magányban élt elvonultan jószágában. Az ifjú módot talál sikerült szaladásáról 's tartzkodása helyéről anyját értesíteni, mi által ennek aggodalmait csak sokszorozta; mert nem ők voltak-e okai My száműzetésének, 's nem félhete-e fíjának sorsa miatt, ha ellenségétől megismertetik, kinek tudtán kívül magát kezébe játszá. 'S My valóban a' herczegnek már legelső beléptekor gyanút kapott iránta.

Az ifjúnak nemes külseje 's ábrázat-vonásainak atyjáéihoz nagy hasonlatossága figyelmessé tévék legott Myt a' titokra, 's gondos nyomozódásai gyanítását mindinkább erősíték. Teljes bizonyosság szerzéséért maga elébe szóllittatja egykor a' herczeget. Félve lép elébe az ifjú 's annyival szorongóbban, minthogy anyja ijedkezve inté-meg, titkolná származását a' „sérelmes“ előtt. Igyekszik tehát My kérdéseit kikerülni, azokra tagadólág felel, 's e' mellett makacsul áll.

My most más módot próbál. Felhagy minden további nyomozódással, 's az utóbbi idők történeteiről kezd beszélni. Szenvedélyes hevültséggel kárhoztatja Chao atyját keménysége 's kegyetlensége miatt, és szerencsétlenségeokának tartja azon undok vétkeket, melyeket színből reá halmoz.

Nagy könyök állnak Chao szemén, 's arczán a' félelem hideg sárgaságát a' felháborodott méltatlanság! tüze váltja. Midőn pedig My éppen olly kedvezés nélkül, mint atyját, anyját is kárhoztatná, az ifjú többé nem türkőztetheté magát. „Hazudsz! — kiálta a' büszkeségnek erőteljes kitörésével — ölj meg, árnlj-el, adj-ki engem: de büntelen anyámat ne rágalmazd!“

Milly bámulás fogá-el őt, midőn az ezüst fűrtű öreg ezen pillanatban lábai előtt térdre hulla. „Engedj-meg nekem — szólla tovább azok-ért, miket szóllék neked, hogy születésedről bizonyosságot szerezzek magamnak! Én titeket ohajtálak megszabadithatni. Én ezt tehetem, 's akarom! Anyád, reménylem, elégségesen meg fog győződni, hogy én soha ellensége, mint véli, nem valék. Te pedig, mint törvényes uralkodómnak gyermeke, fogadd legelőbb tőlem a' megtörhetlen hűség esküjét!”

Még ezen éjre kelve a' nemes My titkon a' herczeget a' birodalom legszélsőbb tartományában fekvő jószágába küldé, 's a' remegő anyát fíja sorsa iránt kíváná megnyugtadni. Ezeknek és saját barátival együtt egy tervet kezdett készíteni, hogy tudniillik a' már közönségesen gyűlölt Hantsou fejről a' rablott koronát ragadják-le. Nehány éven által érlelődik ezen őszve-esküvés, 's az ifjú herceg mármár biztosan mutatja magát közönséges helyeken. Örömmel repül mindenki zászlója alá. Egy ütközet, — 's atyaiöröksége kiviva! Hantsou elfogatott, 's mint pártütő halállal lakolt.

Min a' szép keblű anya még élt; 's nem kisebb vala az egész népnek érzékeny részvéte az anyai hűség ezen szép győzelmi ünnepén, mint az ő öröme, élte egyetlen kívánságának gondterhelte évek hosszú sora után teljesülésén!

Fényhegyi Laura.

K Ü L Ö N F É L E.

A' cuneoi asszonyok, mint tudva van, midőn városukat I-só Ferencz franczia király megtámadá, legelőnkebb részt vettek a' város oltalmazásában, férjeiknek lőszereket hoztak, a' váreépítéssel foglalatoskodtak, sőt önmagok is kiállottak harczolni a' bástyákra. Midőn végre az ostrom sikertelen levén az ellenség eltávoznék, nagy lármára 's kiabálásokra fakadtak e' hősnek a' falakon, 's az eltávozó ellenséget gúnydalokkal 's gyalázó tagmozdulatokkal csufolák-ki. — Hasonló furcsa eset történt nem régiben, midőn e' városban a' cholera elkezdé dühösködni. Mindenki elfutott, 's nem csak betegek ápolására nem találtattak emberek, hanem még a' megholtak eltakarítására sem akart senki is ajálkozni. A' szükség felette érezhető és sehonnét segítségre kérés nem vala. Ekkor tizenkét fehér személy, kik erkölceikre nézve legrosszabb hirben állottak, ajálkozáék, hogy a' cholera-betegeket ápolni akarják. 'S ime! mind a' tizenkettő hiven megfelelt tisztjének, azt pontosan, szorgalommal 's egész maga odaadásával végezé, úgy hogy sokan egyedül nekik köszönheték életöket.

Az angol ötletek, mint tudjuk, nagyon furcsák! Jelenleg Londonban egy szobát állítottak-fel egészen hasonlót ahhoz, mellyben Fieschi a' pokolgépely mestere lakott. A' zsaluk megett a' pokolgépely mássa látható, mellette Fieschi térdepel viaszból, éppen mint-ha kisütni akarná; a' szétrepedt csöket is láthatni; a' szoba butorai egy szalmazsák, két hitvány szalmazsék, két szürke kalap, 's a' szökésre felállított kötélletra. — Egy feketével bevont mellékszobában Fieschit az ágyban láthatni, mind annyi sebeivel, mellyekkel teste elboritva lön.

J E L E S M O N D Á S.

Kis ellenség.

Kisdéd ellenséged'

Semminek ne véljed,

'S ne gerjesszed haragra:

Vékony a' hajsza' is

'S árnyéka van még is,

Árnyéka fekszik másra;

És olykor nagy vadak

Kicsiny madaraknak

Hányatának prédára.

Beniczki Péter (XVII. századi költő) után K. Mária.

Haszonkeresés.

Köz lelket illet a' hasonlóság

Midőn hazánk int.

Horváth Czirill.

Nyiltszívűség. Félistenek volnánk mi emberek, 's boldog égi-
lak földünk, ha szívünk mindenkor ajkunkon lebegne. Ki bírna oly gaz
lenni, hogy maga hirdesse önnön magát annak? Ki kárhoztatná társa
gyengéjeit: mellyekről önmagában minden emberi ajak, 's köztte saját
ajka is vallomást tenni kénytelen? Mi bő forrása dugatnék-be az em-
beri nyomoroknak, betikkadna a' kétszin, az egymást nem értés, vagy
félreértés forrása.

Fáy.

Gnomák. Tégy jót, a' hol lehet; mert a' kegyesség 's irgalom
teszi a' föld nagyjait nagyokká 's földi istenekké.

Schiller után S. Karolina.

Az állhatatos, ha akadályok mutatkoznak is, folytatja útját; nyom-
dokai alatt elsimulnak a' hegyek, 's lábai alatt kiszáradnak a' tenger
vizei; áttör a' csaták zivatarjain, 's elüzi kezével a' halál ijedelmeit.

Dambó E. után K. S.

Életünk igen szövevényes. Elbiznák magokat erényes tetteink, ha
vétkesek által meg nem aláztatnának: 's viszont kétségbe esnének ezek,
ha amazoktól nem támogattnának.

Shakespeare után S—i Ján.

K é r d ő r e j t v é n y.

- 1) Mit csinál a' kép, ha megfordítjuk?
- 2) Millyen erénnyel kell a' szép lónak bírnia?
- 3) Hol csak egy kos van, miként láthatunk sokat?

S—i Ján. Egerből.

- 4) Millyen csutorából ivott az, ki a' legelsőt csinálta.

Simon F.

Előbbi rejtvény: To chaff en Luk ácsnak

Gyermekei.	Unokái.	Másod unokájl.	Harmad unokáji.
János. —	16. —	126. —	142. —
Lukács. —	19. —	111. —	130. —
Péter. —	27. —	108. —	125. —
Ulrich. —	13. —	55. —	86. —
Nina. —	12. —	56. —	60. —
Összesen 5. —	87. —	456. —	543. —

E' szerint az öreg To chaff ennak 1091 ivadéka volt, kiket hanyatló korában
mind életben láthatott.

*Kérelem. Folyó esztendőnk utolsó havába lépén, tisztelettel kéret-
tetnek e' folyóirat pártfogói, hogy annak jövő évi folytatja iránt mi-
nél előbb méltóztassanak megtenni rendelésüket akár a' cs. k. postahivata-
lokon, akár Pesten a' kiadó hivatalban.*

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-károlyi, uri utsza 612.